

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

**Στιχηρὸν
Ὕχος πλ. δ'**

Νηστεύοντες ἀδελφοὶ σωματικῶς, νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς, λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς, βιαίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφήν ἄδικον διασπάσωμεν, δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος. (**Δίς**)

Μαρτυρικὸν

Εἴ τις ἀρετή, καὶ εἴ τις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἅγιοις· ξίφεσι γάρ ἔκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλίναντα οὐρανούς, καὶ καταβάντα, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα σαυτόν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἔως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι ὡν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

**Εἶτα, προσόμοια τοῦ Κυρίου Ἰωσὴφ
Ὕχος β' Ὡς ώράθης Χριστὲ [το ακούε](#)**

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστραπὰς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ νοητὸς ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ ὑμῶν ἐνθέου κηρύγματος, πλάνης τὸ σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς, ὅνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλιού, προσεπιβὰς ἄρματι θειῷ, τῇ νηστείᾳ λαμπρυνθεὶς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τὸ ὄψος τὸ οὐράνιον. Τοῦτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ μου καὶ νήστευσον, πάσης κακίας, καὶ φθόνου καὶ ἔριδος, καὶ τρυφῆς ἀπορρεούσης, καὶ ἐνηδόνου, ὅπως ὁδύνην χαλεπὴν ἐκφύγῃς, διαιωνίζουσαν, τῆς γεέννης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ. Κύριε δόξα σοι.

**"Ἐτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου
Ὕχος πλ. α' Ὁσιε Πάτερ [το ακούε](#)**

Ἀπόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καὶ τῶν ὀρθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τὸ κράτος, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσασθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστειῶν, τὸν ἀγαθὸν καιρόν, εὐμαρῶς ποιησάμεθα, καὶ τῆς ὄμοουσίου Τριάδος, τὴν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκήρυκες ἔνδοξοι, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'
Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον**

Προκείμενον Ὅχος πλ. α' Ψαλμὸς ια'

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος.

**Γενέσεως τὸ Άναγνωσμα
(Κεφ. Α', 24 - Β', 3)**

Εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καὶ ἐρπετά, καὶ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἐρπετὰ τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλά. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὄμοιώσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ιχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρωπόν, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτόν. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν ὁ Θεός, λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ἄρχετε τῶν ιχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ίδού δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπεῖρον σπέρμα, ὃ ἐστιν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἐρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνοὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε. καὶ ίδού, καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἐσπέρα, καὶ ἐγένετο

πρωΐ, ήμέρα ἔκτη. Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἔκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἀ ἐποίησε, καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἔβδομῇ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὃν ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἔβδομην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὃν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Προκείμενον Ὁχος πλ. β' Ψαλμὸς ιβ'

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήσῃ μου εἰς τέλος;

Παροιμῶν τὸ ἄναγνωσμα (Κεφ. Β', 1-22)

Υἱέ, ἐὰν δεξάμενος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρύψης παρὰ σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τὸ, οὗς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν· παραβαλεῖς δὲ αὐτὴν εἰς νουθέτησιν τῷ υἱῷ σου. Ἐὰν γάρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καὶ τῇ συνέσει δῷς φωνήν σου, καὶ ἐὰν ζητήσῃς αὐτὴν ως ἀργύριον, καὶ ως θησαυρὸν ἔξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις, ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις. Καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν, ὑπερασπιεῖ δὲ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι ὁδοὺς δικαιωμάτων. καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρῖμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς. Ἐὰν γάρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξῃ, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε· ἔννοια δὲ ὁσία τηρήσει σε, ἵνα ῥύσηται σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν. Ὡς οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν ὁδοῖς σκότους! Ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῆ! ὃν αἱ τρίβοι σκολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακράν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μή σε καταλάβῃ βουλὴ κακή, ἡ ἀπολείποντα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένην· ἔθετο γάρ παρὰ τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ Ἄδῃ μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἄξονας, αὐτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· οὐ γάρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γάρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθάς, εὔροσαν ἀν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ, ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καὶ ὅσιοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοι ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται, οἱ δὲ παράνομοι ἔξολοι θευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ἐλέησον μὲ ὁ Θεός, ἐλέησόν με

Ὥδη α' Ὁχος πλ. β' Ο Είρμος ΤΟΑΚΟΥΤΕ

«Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γάρ δεδόξασται». (**Δίς**)

Ἐκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρωσάμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ράθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ, κἄν ἐν τῷ τέλει· Σῶσόν με.

Ἐρριμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κάν ἐν τῷ γήρει, μή με ἀπορρίψῃς εἰς Ἀδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ως φιλάνθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτίᾳ, ἔρημός είμι, ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ κράζω· Ο Πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἴκτειρον.

Ο λησταῖς περιπεσών, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου, ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων, ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς, Χριστὲ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ίερεύς με προϊδών, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευίτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν, ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας,

άνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς με οἴκτειρον.

‘Οσιά τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Σύ μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν· καὶ ἂσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Δόξα...

‘Υπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἃρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς εὔσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἃρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

‘Ωδὴ β'

‘Ο Εἱρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

«Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημήσαντα».

‘Ωλίσθησα, ὡς ὁ Δαυὶδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι, ἀλλ' ἀποπλύναις κάμε, Σωτὴρ τοῖς δάκρυσί μου.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν, αὐτός μοι ταῦτα Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ἄνοιξόν μοι αὐτὴν μετανοοῦντί σοι.

‘Ενώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὄφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμούς· Κύριε σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σὺ ἀνακαλέσαί με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον

‘Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ίκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἱρμὸς ἄλλος ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

‘Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὄρθωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχύᾳ τῇ ἐμῇ.

‘Ιδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ἐνωτίζου ψυχή μου, τοῦ Κυρίου βιῶντος, καὶ ἀποσπάσθητι τῆς πρώην ἀμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστήν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνι ὡμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχή; οἵμοι τῷ πρώτῳ Κάϊν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίαις, καὶ κτείνασα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὄρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὥψ ψυχή, τῷ Σὴθ οὐχ ὡμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνὼς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε, ἀλλ' ὥφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς ὁργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχή μου, καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον, καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

‘Οσιά τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

‘Όλη προθυμίᾳ, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἀμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἀβάτοις ταῖς ἐρήμοις τρεφομένη, καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Δόξα...

‘Αναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σόν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδῃς, ἀλλὰ φεῖσαι, καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

‘Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννῆτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου, ιλέωσαι κάμοι, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

**‘Ωδὴ γ’
Ο Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΣΕ**

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος, Ἄγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος. (**Δίς**)

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σήμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἀθλία, οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρρὰν ἔξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχὴ μου, δεῦρο εἰς γῆν ῥέουσαν ἀείζωον, ἀφθαρσίαν, ἦν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἥκουσας, πάλαι ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πατρῷαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὄλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσραὴλ ἥκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὅμοιόν τι πάθης λαγνεύουσα.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμίᾳ Μῆτερ πταισμάτων· ἀλλ' αὐτή με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

‘Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἴκεσιον δέησιν, καὶ νῦν Ὁσία προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὔσπλαγχνον πρεσβείας σου, Θεοτόκον, ἀνοιξον τὰς θείας εἰσόδους μου.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλὴ ἄκτιστε, ἄναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, νύμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννῆτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα παρθένος θηλάζουσα.

**‘Ωδὴ δ’
Ο Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΣΕ**

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Τὸ σῶμα κατερρυπώθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλως ἡλκώθην, ἀλλ' ὡς ἰατρὸς Χριστὲ ἀμφότερα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρον, πλῦνον, δεῖξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε, τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με, τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ τῷ σῷ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς οἰκτίρμον, ἵνα σωθῶμεν, ἐκουσίως ξύλῳ ἀνεσταύρωσαι· ἡ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνεῳγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἡ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἄμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρῖσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Κρατῆρα ἡ Ἐκκλησία, ἐκτήσατο τὴν Πλευράν σου, τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἣς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἀνέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἄμα, Διαθηκῶν Σωτὴρ ἡμῶν.

Γυμνός είμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός είμι καὶ τοῦ γάμου, ἄμα καὶ δείπνου, ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ώς ἀνέλαιος, ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι, τὸ δεῖπνον ἐβρώθη, ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἐκβέβλημαι.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ώς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἀσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Καὶ τίκτεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωδὴ ε'

Ο Εἱρμὸς ΤΟΑΚΟΥΤΕ

«Ἐκ νυκτὸς ὁρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδήγησον κἀμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου». (**Δίς**)

Ως βαρὺς τὴν γνώμην Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Κύριε, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν, πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτῆρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκός μου στολήν, λευκάνας ώς χιόνα.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτήρ, ἄπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτόν, ὥρῳ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἡμαρτον, οὐκ ἀγνοίᾳ.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου. Ἡμαρτον ἄνες μοι, ὁ τῇ φύσει καθαρός, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδείς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὃν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγξας, Αἰμόρροιν στήσας Σωτήρ, ἀφῇ κρασπέδου ῥῦσιν.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ῥεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἥδονὴν ἐκφυγοῦσα, ἥς καὶ ἡμᾶς ἔξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Όσίᾳ.

Δόξα...

Σὲ Τριὰς δοξάζομεν τὸν ἔνα Θεόν, Ἀγιος, Ἀγιος, Ἀγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλῆ οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνούμενη.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ ἡμιφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἀφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἡνωσεν ἔαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωδὴ ζ'

Ο Εἱρμὸς ΤΟΑΚΟΥΤΕ

«Ἐβόησα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἀδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου». (**Δίς**)

Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ώς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμούς, ἀεὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ρέουσαν, φύσιν ώς πρὶν ἡ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχή· Θεὸς κελεύει.

Ως ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρὸς με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ρῦσαι.

Δόξα...

Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς ἵνα δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον Ὕχος πλ. β' ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

Ψυχή μου ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ωδὴ ζ Ο Είρμος ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

«Ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδῷς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». (Δίς)

Τοῦ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Τὸν Ἀχαὰβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχή μου, οἵμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον καὶ σκεῦος αἰσχρὸν τῶν παθῶν. Ἀλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἀμαρτίας σου.

Ἐκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχή, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίστου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἡπείθησας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τῇ Σαραφθίᾳ ὁμοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Ἐνέπρησεν, Ἡλιοὺ ποτέ, δὶς πεντήκοντα τῆς Ἱεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχή, καὶ κραταιώθητι.

Δόξα...

Τριὰς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὄμοούσιε Μονὰς ἀγία φῶτα καὶ Φῶς, καὶ ἄγια τρία, καὶ ἐν ἄγιον, ύμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννῆτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἔνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ προηνέῳξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Ωδὴ η' Ο Είρμος ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

«Ον Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ύμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ύπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ρῦσαι με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἡς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι, ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ως ὁ Ληστῆς ἐκβιῶ σοι· Μνήσθητι, ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς. Ἀνες μοι Σωτήρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης, δακρύω ὡς ἡ Πόρνη, δέξαι μου τὸν θρῆνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ιατρέ, μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν, κάγῳ μιμούμενος· Ἐλέησόν με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυίδ, ἀπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αίμορροοῦσα, κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἄγιον Πνεῦμα

Ἀναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννῆτορ, Πατρὸς

ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ως ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἀχραντε, ἡ νοητή πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σου, ἡ σάρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

΄Ωδὴ θ'

Ο Είρμὸς [TOAKOYTE](#)

«Ἄσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος, κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὥμιλει, τῆς Ἰαείρου θυγατρός, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρός.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἡ δέ, Ἐλέησόν με, ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βιῶν· ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, καὶ ἔξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ρῆτά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἴσχύν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ἦν ψυχὴ σπεῦσον μιμήσασθαι.

Τὴν Πόρνην ὡς τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἔζηλωσας, ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἥλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, ἔξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ὥργαντος αὐτῆ.

Τὰς πόλεις αἵς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνως, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ώς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδόμοις γάρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἔως Ἀδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὡς ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναναίας, τὴν πίστιν ἀκούσασα, δι' ἦς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ίάθη. Υἱὲ Δαυὶδ σῶσον κάμε, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας ώς ἐκείνη Χριστῷ.

Άγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὄργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ώς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωήν, καὶ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννῆτορ πάναγνε· ἐν σοὶ γάρ αὗτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπῆκοον.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἡχος β'

Ο σοφίσας ὑπερ ρήτορας [TOAKOYTE](#)

Ο φωστῆρας ἐν τοῖς πέρασι τοὺς Μαθητὰς ἀναδείξας, τῷ κηρύγματι Λόγε Θεοῦ, τὰς καρδίας ἡμῶν φωτίσον, φωτὶ ἀρετῶν καὶ νηστείᾳ κάθαρον, διδοὺς μετάνοιαν ἐπιστροφῆς τοῖς δούλοις σου, εἰς τὸ δοξάζειν σε Σωτήρ, ὁ μόνος ὑπάρχων ὑπεράγαθος.

Δόξα... τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ· ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχή μου· Ἐλέησόν με.

Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἡχος πλ. α'
Ἀγιωτέρα τῶν Χερουβίμ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν φαιδροτέραν τῶν ἀρετῶν, τὴν συμπολῖτιν τῶν οὐρανῶν, ἐγκράτειαν, δυσωποῦμεν, σὲ τῶν Ἀποστόλων τὴν δωδεκάδα, πρέσβευε εἰρηνικῶς διανῦσαι, καὶ κομίσασθαι τοὺς καρποὺς τῆς σωτηρίας· ὑμεῖς γὰρ ὄντως τῶν γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... τὸ αὐτὸ

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Ἀγιωτέρα τῶν Χερουβίμ, ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε, σὲ ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογοῦντες, ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ σωτηρίαν, καὶ εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν· διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ωδὴ δ' Ἡχος β'
Ἐλήλυθας [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐγκρατείας, τὰς αὐγὰς δεχομένη ἀστράφθητι, ψυχὴ καὶ ἀπόφυγε, τῆς ἀμαρτίας τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατείλῃ σοι, ἡ τῆς ἀφέσεως αἴγλη θείω Πνεύματι.

Ἀγκίστρῳ με, ἡδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰχμάλωτον ἥρπασεν, ἀλλ' οἱ τὸν κόσμον Ἀπόστολοι, λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ με κακίας ἐκλυτρώσατε.

Ἐδείχθητε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, πλάνης αὐχμὸν ἀπελαύνοντες, κάμε οὖν φωτίσατε τὸν ὑπὸ πάσης κακίας σκοτιζόμενον.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ θλιβόμενος, πρὸς σὲ καὶ σωθήσομαι, καὶ ἡδονῶν ὑπερβήσομαι, τεῖχος καὶ βοήθεια, τῇ σῇ Παρθένε δυνάμει τειχιζόμενος.

Εἰρμὸς ἄλλος Ἡχος πλ. α'
Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τοῦ Ἡλίου, τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες, Ἀπόστολοι, λαμπτόντες παμφαεῖς, φωτίζετε τὸν περίγειον κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης διώκοντες.

Λύρα ὄντες, τοῦ Σωτῆρος πνευματοκίνητος, Ἀπόστολοι, γνωρισθέντες ἐπὶ γῆς, τὸ εὔηχον μελουργεῖτε ὑμῶν ἔπος, καὶ Κόσμον πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφετε.

Δόξα...

Τὴν Τριάδα, ἐν μοναδικῇ οὐσιότητι, δοξάζοντες ἔνα Κύριον Θεόν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννητόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Παρθένος, ἐν γαστρὶ συνέλαβε Κύριε, καὶ ἔτεκε, σὲ τὸν Ἐμμανουὴλ· ἐξῆλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀποστόλων, δωδεκάς ἡ θεία καὶ πάνσεπτος, ίκέτευε, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, δεόμεθα διελθεῖν ἡμᾶς εὐτόνως, τὸ τεσσαρακονθήμερον στάδιον.

Ο Ειρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Τὰ ἔργα, τῆς οἰκονομίας σου Κύριε, ἐξέστησαν, τὸν Προφήτην Ἀββακούμ· ἐξῆλθες γὰρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας».

Ωδὴ η'
Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Νηστεύσωμεν, πᾶσαν ἡδονήν, πιαίνοντες τὰς αἰσθήσεις νηστείᾳ, καὶ κατανύξεως πόμα θερμῶς, πιώμεθα ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς στάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν, γενέσθαι με κοινωνὸν δυσωπεῖτε, ὅταν καθίσητε κρῖναι βροτούς, σὺν Χριστῷ Ἀπόστολοι, τὸν πολλαῖς ἀμαρτίαις, καὶ κρίσει ὑπεύθυνον.

Ἐν ἄρματι, θείων ἀρετῶν, νηστείᾳ καθαρθέντες ἐπιβῶμεν, καὶ πρὸς αἱθέριον ὑψος τὸν νοῦν, πτερώσωμεν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Διέμεινας, ἄφλεκτος τὸ πῦρ, τεκοῦσα τῆς Θεότητος Παρθένε, ἀλλὰ κατάφλεξον πάθη ψυχῶν, τῶν πίστει βιώντων σοι, τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου, χαρᾶς μόνη πρόξενε.

Είρμὸς ἄλλος Οἱ ὄσιοὶ σου [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τοῦ Πνεύματος τὰς σάλπιγγας, τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ως πρεσβευτὰς τοῦ Κόσμου, καὶ πλάνης φυγαδευτάς, τοὺς Μαθητὰς ὑμνοῦμεν Χριστοῦ· Εὐλογεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἄγιον Πνεῦμα

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, ὑμνοῦντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τὸν ἄρρητόν σου Τόκον, πάντες ὑμνοῦμεν βροτοί, εὐσεβῶς ἐκβοῶντες Άγνή· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀπόστολοι πρεσβεύσατε, ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς, τὰς ἱλαστηρίους ἡμέρας τελεῖν. Εὐλογεῖτε βοῶντας, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ο Είρμὸς [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

«Οἱ ὄσιοὶ σου Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ, ἀνυμνοῦντες ἔλεγον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Ωδὴ θ'

Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἀπερριμμένος ἡδονῶν, ἀχανὲς εἰς πέλαγος, τὴν τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον, προσκαλοῦμαι· Κυβερνῆτά με σῶσον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας ἡ πηγή, δός μοι νῦν κατάνυξιν, στεναγμόν, ὅπως ἀποκλαύσωμαι, τῶν κακῶν μου, τὰς ἀπείρους θαλάσσας.

Τῶν Μαθητῶν σου Ἰησοῦ, ταῖς σεπταῖς δεήσεσι, τὴν σεπτὴν δίδου μοι Ἀνάστασιν, προσκυνῆσαι, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη.

Θεοτοκίον

Ἡ οὐρανώσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες φύραμα, τῇ ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε, ἐνοικήσει, ρῦσαι πάντας κινδύνων.

Είρμὸς ἄλλος Μεγαλύνομεν Χριστὲ [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐκ τῶν πηγῶν προφητικῶς, τῶν τοῦ Σωτῆρος ἔξαντλήσαντες, οἱ Ἀπόστολοι, ὕδωρ ἀθανασίας, τοῖς διψῶσι δόγματα ζωῆς, ποτίζουσι πάντοτε.

Τοῦ Βασιλέως οὐρανῶν, φανέντες ἄρχοντες Ἀπόστολοι, ὑπετάξατε, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, τοῦτον μόνον σέβειν, προσκυνεῖν, καὶ δοξολογεῖν ὡς Θεόν.

Δόξα...

Τριάς ἀμέριστε Μονάς, ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ τὸ ἄγιον Πνεῦμα, σὺ Θεός μου Κύριος καὶ φῶς, καὶ σὲ ἀνυμνῶν προσκυνῶ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Σὲ Μητροπάρθενε ἀγνή, μακαριοῦμεν γενεὰὶ γενεῶν, ὅτι γέγονας, ἵλαστήριον Κόσμου, τὸν Σωτῆρα καὶ Δημιουργόν, ἀρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τῶν Ἀποστόλων ὁ χορός, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε περίσφρζε: καὶ ἀξίωσον, ἐν κατανύξει καρδίας, τὰς ἡμέρας πάσας διελθεῖν, τῶν φωτοποιῶν Νηστειῶν.

Ο Εἰρμὸς ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΕ

Μεγαλύνομεν Χριστέ, τὴν σὴν πανάμωμον Μητέρα ἀγνήν, ὅτι ἔτεκέ σε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, πάσης πλάνης καὶ καταφθορᾶς, ἡμᾶς λυτρωσάμενον.

Απόστιχα τῶν Αἴνων Ὕχος γ'

Κύριε, ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ ἔθου μετάνοιαν, ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, σῶσαι βουλόμενος, ἀμετρήτῳ ἔλέει σου, σοὶ προσπίπτω δεόμενος. Ἐν νηστείαις, τὴν ψυχήν μου σύγκαμψον, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον, τὸν μόνον Πολυέλεον. (**Δίς**)

Μαρτυρικὸν

Ὦς φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἄγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἐλπὶς ἡμῶν ἔστι. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ Τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ὕχος α'

Ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ρῦσαι ἡμᾶς Κύριε, μή ποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη. Ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν, γνώτωσαν Δέσποτα, ὅτι παρορᾶς ἀμαρτίας, λαοῦ σου μετανοοῦντος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Τὸ αὐτὸ

Προκείμενον Ὅχος δ' Ψαλμὸς ιγ'

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἄναγνωσμα (Κεφ. Β', 11-21)

Ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἡμέρα γάρ Κυρίου Σαβαὼθ ἐπὶ πάντα ύβριστὴν καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα ύψηλὸν καὶ μετέωρον, καὶ ταπεινωθήσονται. Καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου, τὴν ύψηλὴν καὶ μετέωρον, καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλάνου Βασάν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος ύψηλόν, καὶ ἐπὶ πάντα πύργον ύψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ύψηλόν, καὶ ἐπὶ πᾶν, πλοίον θαλάσσης, καὶ ἐπὶ πᾶσαν θέαν κάλλους πλοίων. Καὶ ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὑψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσᾶ, ἀ ἐποίησαν ἔαντοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καὶ ταῖς νυκτερίσι, τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον Ὅχος δ' Ψαλμὸς ιδ'

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοισύνη.